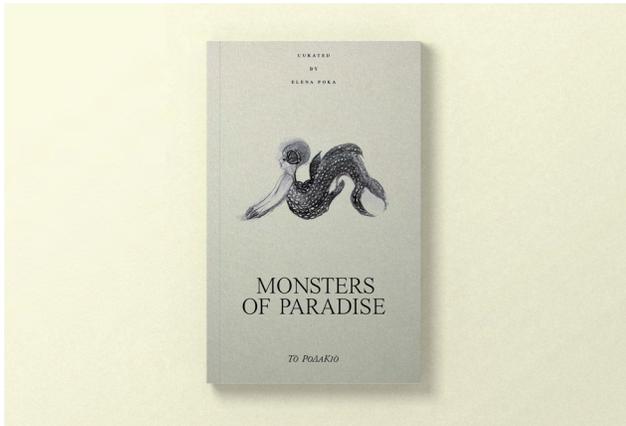

ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΑ ΤΕΡΑΤΑ — Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ ΣΤΙΣ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΕΣ

Ομαδική έκθεση σε επιμέλεια της Έλενας Πόκα

5 Μαρτίου — 5 Απριλίου 2026
Λόφος Αρτ Πρότζεκτ, Αθήνα

«Ο παλιός κόσμος πεθαίνει και ο νέος κόσμος παλεύει να γεννηθεί: τώρα είναι η εποχή των τεράτων.» —Αντόνιο Γκράμις

Η φράση αυτή μοιάζει να περιγράφει με ακρίβεια τη δική μας εποχή. Ζούμε σε έναν χρόνο μετάβασης. Όσα θεωρούσαμε σταθερά κλονίζονται, ενώ το καινούργιο δεν έχει ακόμη ξεκαθαρίσει το πρόσωπό του. Ο κόσμος αλλάζει με ταχύτητα, και εμείς στεκόμαστε σε ένα ενδιάμεσο σημείο: ούτε στο παλιό ούτε ακόμη στο νέο. Σε αυτή τη ρωγμή της ιστορίας εμφανίζονται τα «τέρατα».

Τα σημερινά τέρατα δεν είναι απαραίτητα τρομακτικά στην όψη. Τα λέπια τους καθρεφτίζουν τον ουρανό και τα φτερά τους είναι τόσο οικεία σαν να τα έχουμε φτιάξει εμείς. Δεν κραυγάζουν ούτε απειλούν ανοιχτά. Συχνά εμφανίζονται όμορφα, ελκυστικά, υποσχόμενα ευκολία και πρόοδο. Μιλούν στο όνομα της ανάπτυξης, της τεχνολογίας, της ασφάλειας, της ελευθερίας. Όμως, μέσα από αυτή τη γοητεία, επηρεάζουν βαθιά τον τρόπο που σκεφτόμαστε και ζούμε. Διαμορφώνουν τις επιθυμίες μας, οργανώνουν τις συνήθειές μας, καθορίζουν τις επιλογές μας. Είναι «παραδείσια» γιατί μας ανοίγουν την αγκαλιά τους και μας υπόσχονται όλα όσα νομίζουμε πως επιθυμούμε — επιθυμίες που τα ίδια έχουν σιωπηλά καλλιεργήσει μέσα μας. Και είναι «τέρατα» γιατί η εξουσία τους δεν υψώνει φωνή ούτε σηκώνει απειλή· απλώνεται αθόρυβα, διαπερνά τις σκέψεις και τις συνήθειές μας και μας καθοδηγεί χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε.

Η ιδέα του τεράτος συνοδεύει τον άνθρωπο από την αρχή της ιστορίας του. Στο σπήλαιο του Σοβέ, πριν από δεκάδες χιλιάδες χρόνια, εμφανίζονται μορφές υβριδικές: μισός άνθρωπος, μισό ζώο. Από τότε, το τέρας γίνεται ένας τρόπος να δοθεί σχήμα στο άγνωστο και στο υπερφυσικό. Είναι μια γλώσσα για να μιλήσουμε για όσα δεν μπορούμε να εξηγήσουμε.

Στην ελληνική μυθολογία συναντούμε τη Σκύλλα και τη Χάρυβδη, μορφές που στέκονται ως δοκιμασίες στον δρόμο των ανθρώπων. Σε άλλες εποχές, τα τέρατα αλλάζουν μορφή: γίνονται ο Γκοτζίλα ή τα γιγάντια πλάσματα της ταινίας Pacific Rim. Κάθε εποχή δημιουργεί τα τέρατά της σύμφωνα με τους δικούς της φόβους — τον πόλεμο, την καταστροφή, την ανεξέλεγκτη δύναμη της τεχνολογίας.

Τα τέρατα δεν είναι μόνο απειλές. Είναι και καθρέφτες. Στην Οδύσεια, οι συναντήσεις με παράξενα όντα δεν είναι απλώς περιπέτειες: είναι δοκιμασίες χαρακτήρα. Το τέρας φανερώνει την αντοχή, την επιθυμία, αλλά και τα όρια του ανθρώπου. Μέσα από αυτό, ο άνθρωπος γνωρίζει καλύτερα τον εαυτό του.

Στη σύγχρονη κοινωνία, τα τέρατα δεν κατοικούν μόνο στη φαντασία. Παίρνουν τη μορφή θεσμών, μηχανισμών, τεχνολογικών συστημάτων, εικόνων και προτύπων που επηρεάζουν βαθιά τη ζωή μας. Δεν επιβάλλονται πάντα με βία. Συχνά λειτουργούν μέσα από τη συνήθεια, την ευκολία, την υπόσχεση μιας καλύτερης ζωής. Μας κάνουν να αισθανόμαστε ελεύθεροι, ενώ ταυτόχρονα ορίζουν τα όρια μέσα στα οποία κινούμαστε.

Η έκθεση «Παραδείσια Τέρατα» προσπαθεί να φωτίσει αυτή τη λεπτή σχέση ανάμεσα στη γοητεία και στον έλεγχο. Δεν εστιάζει μόνο στον φόβο, αλλά κυρίως στην έλξη. Γιατί το πιο ισχυρό τέρας δεν είναι εκείνο που μας τρομάζει, αλλά εκείνο που μας σαγηνεύει. Εκείνο που μας πείθει ότι το χρειαζόμαστε.

Στην ελληνική μυθολογία, μορφές όπως ο Πήγασος, ο Γρύπας, οι Σειρήνες, οι Γοργόνες, η Έχιδνα και η Λάμια ζουν στο όριο ανάμεσα στο πραγματικό και στο φανταστικό. Δεν είναι απλώς τρομακτικά όντα: είναι σύμβολα. Δοκιμάζουν τον άνθρωπο, αποκαλύπτουν τη δύναμη και την αδυναμία του, θυμίζουν ότι η ελευθερία δεν είναι ποτέ απόλυτη.

Από τον Φρανκενστάιν — σύμβολο της αγωνίας για τα όρια της επιστήμης — έως τον Γκοτζίλα και από τα σκοτεινά οράματα του Φρανθίσκο Γκόγια έως τα σύγχρονα ψηφιακά φαινόμενα, τα τέρατα ακολουθούν την ιστορία μας. Μεταμορφώνονται, αλλά δεν χάνονται. Κάθε φορά που ο κόσμος αλλάζει, εμφανίζονται ξανά με νέα πρόσωπα.

Το ουσιαστικό ερώτημα παραμένει: γιατί τα χρειαζόμαστε; Ίσως γιατί το τέρας μάς βοηθά να δούμε καθαρά αυτό που μας απειλεί ή μας γοητεύει. Δίνει σχήμα στον φόβο και όνομα στην αβεβαιότητα. Μας επιτρέπει να οργανώσουμε το χάος και να βρούμε νόημα μέσα στην αλλαγή.

Τα «Παραδείσια Τέρατα» μάς καλούν να σκεφτούμε αυτή τη λεπτή ισορροπία: ανάμεσα στη γοητεία και στην εξάρτηση, στην ελευθερία και στον έλεγχο, στο φανταστικό και στο απολύτως πραγματικό. Μας υπενθυμίζουν ότι το τέρας δεν βρίσκεται μόνο έξω από εμάς, αλλά και μέσα μας — στον τρόπο που φοβόμαστε, που επιθυμούμε και που ορίζουμε τον εαυτό μας.

Η ανάγκη για τα τέρατα είναι διαχρονική. Μέσα από αυτά προσπαθούμε κάθε φορά να κατανοήσουμε τον κόσμο που αλλάζει και τη θέση μας μέσα σε αυτόν.

Το βιβλίο της έκθεσης έχει εκδοθεί
από τις εκδόσεις Το Ροδακίο.

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Λεωνίδα Παπαδόπουλος, Καλλινα Μαϊοπούλου,
Αριστεά Χαρωνίτη, Φίλιππος Παπαδόπουλος, Ρόρυ Ο Κόννορ,
Θεόδωρος Σταματόγιαννης, Κωνσταντίνος Παναπακίδης,
Νέλα Μίλικ, Λαμπρινή Κωστίκα, Ελισάβετ Καλαπάζη,
Έλενα Πόκα, Ανν Σαπτρίν

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Πέμπτη 5 Μαρτίου, από τις 19 έως τις 22.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΕΚΘΕΣΗΣ

Διάρκεια Έκθεσης: 5 Μαρτίου — 5 Απριλίου 2026

Τοποθεσία: Λόφος Αρτ Πρότζεκτ

Βελβενδού 39, 113 64 Αθήνα

Ώρες Λειτουργίας: Τρίτη–Κυριακή, 18–21:00

Ιστότοπος: www.lofosartproject.com

Επικοινωνία Τύπου:

lofosartproject@gmail.com/elenapoka@gmail.com

Παρακάτω θα βρείτε εικόνες ορισμένων
από τα έργα που εκτίθενται. Εικόνες υψηλής ανάλυσης και
βιογραφικά καλλιτεχνών διαθέσιμα [εδώ](#).

ΕΛΕΝΑ ΠΟΚΑ

2. Η κυνηγός με το απαλό δέρμα, λάδι σε καμβά,
150 × 200 εκ.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

3. Ατσιλο, πολυεστερική ρητίνη, γύψος, χαλκός,
240 × 50 × 40 εκ.

ΚΑΛΛΙΝΑ ΜΑΙΟΠΟΥΛΟΥ
4. Άτιτλο, κατασκευή από ύφασμα, 250 × 150 × 150 εκ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
9. Το κρεβάτι μου στο υπνοδωμάτιό μου,
λάδι σε καμβά, 62 × 62 εκ.

ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΚΩΣΤΙΚΑ
15. *Pax Tibi Marce*, μελάνι σε χαρτί,
21 × 29,7 εκ.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΚΑΛΠΑΞΗ
17, 18. *Άστια Τοπία*, μονοτυπίες
(μελάνι λαδιού σε χαρτί, μοναδικά αντίτυπα), 50,5 × 83 εκ.